

Sindbad Farmand.

(Arabisk eventyr.)

En arbeidsmand i Bagdad, som førte et usselt liv i slit og fattigdom, gik en dag i solheten med en tung bør paa ryggen. Det var jernvarer, og dem skulde han bære fra den ene ende av byen til den andre. Han hadde alt gaat et langt stykke av veien, da han kom til et hus hvor vinduerne stod aapne, og ut fra dem lød sang og strengespil. Det var nok samlet et lystigt selskap derinde, og stek og anden god mat hadde de ogsaa, det kjendte sjaueren paa lugten; for han hadde en fin næse for slikt, Jussuf, endda han ikke fik stort av det. Han blev staaende utenfor huset, og da han var meget træt, satte han børen ned paa jorden, gik bort til en tjener som stod i døren, og spurte hvem det var som bodde i dette vakre huset, og som holdt saa lystig gilde. Tjeneren saa paa ham med store øine og spurte: „Er du saa fremmed her i byen at du ikke kjender herr Sindbad Farmand, som har seilt over al verdens have og vundet sig store rigdommer paa sine færder?“ Aa jo, ham hadde nok Jussuf hørt tale om, sa han; for i byen fortalte folk de utroligste ting om denne mands hæn-

delser. Saa vendte sjaueren tilbake til børen sin for at ta den paa ryggen igjen; men som han stod med haanden paa den, maatte han tænke paa sin usle lod, og den tyktes ham endda uslere, naar han tænkte paa hvor lykkelig Sindbad var. I sit hjertes bitterhet ropte han høit: „Hvor ulikt kaarene falder for os mennesker! Her maa jeg gaa og slite og møies og ha det ondt, dag ut og dag ind, for at faa et usselt bygbrød til føde for mig og mine, mens denne Sindbad har fuldt op av alt som godt er, og kan leve hver dag i rigdom og velvære, uten at syte for morgendagen. Hvorfor skal jeg være dømt til armød og usseldom, og hvad har han gjort for at faa det saa godt?“ Mens han stod saaledes og harmet sig selv, kom en tjener ut av huset, hilste venlig paa Jussuf og sa: „Min husbond ber om at faa tale med dig. Vil du være saa god at følge med, saa skal jeg føre dig ind til ham.“

Jussuf kunde ikke skjønne hvad meningen var med dette, at han blev bedt ind til den fine stormanden; men han var nyfiken og gik med tjeneren ind i Sindbads hus. Han kom gjennom flere rum, det ene gildere end det andre, og tilslut ind i en stor gjestebudssal. Her stod et rikt dækket bord, med rykende retter og med blinkende vin i gyldne bægre, og omkring det sat mange gjester, og Sindbad, husherren selv, sat ved enden av bordet. Han var en gammel ærværdig mand med langt hvitt skjeg og milde, kloke øine. Han bad Jussuf komme bort til sig, bød tjeneren gi ham en stol og en dækning, og saa maatte sjaueren sætte sig ved hans høire side og ta for sig av retterne. Jussuf var rent forfjamset

i førstningen, og visste ikke hvorledes han skulde te sig i saa fint selskap; men snart fik han mod, da han merket hvor frit og let alt gik for sig, og at ingen saa paa ham med uvenlighet eller mistykke.

Da han var blit mæt, vendte Sindbad sig til ham og spurte: „Hvad heter du, min ven, og hvad er du for noget?“

„Jeg er bare en simpel arbeidsmand,“ svarte sjaueren, „og mit navn er Jussuf.“

„Godt,“ sa Sindbad, „jeg vilde gjerne høre dig atter en gang sige det samme som du ropte paa gaten for en stund siden.“

Saken var at Sindbad hadde hørt, gjennom det aapne vindue alt det sjaueren hadde sagt i sit mismod, og det var derfor han hadde latt ham kalde ind til sig.

Men Jussuf hadde ikke lyst til at tale saa frit herinde; han blev rød og visste ikke hvad han skulde svare.

„Du skal slet ikke skamme dig over dine ord, min ven,“ blev Sindbad ved. „Du har ventelig ikke kjendt til alle de farer og trængsler jeg har fristet paa mine færder, og hvad mine rigdommer har kostet mig; du har holdt mig for en av de lykkelige som faar alt for intet, og saa er det jo rimelig nok at du kjender dig mistrøstig, naar du ligner dine tunge kaar med mine. Men hør nu efter, saa skal jeg fortælle dig alt som jeg har fristet av motgang og prøvelser, før jeg kom i en rolig havn, og da kanhænde du ikke længer misunder mig. Og mine venner her,“ sa han til de andre, „har vel her ikke noget imot at

høre min historie; for mangt og meget i den er vel værd at lægge merke til.“

Han bød nu sin tjenere bære Jussufs bør, som endda laa ute paa gaten, dit han skulde med den, og saa tok han fat paa sin fortælling.

„Min far var en meget velstaaende kjøbmand her i byen, og da han døde, var jeg atten aar gammel. Jeg var nu min egen herre, hadde mange venner og vilde gjerne more mig, og saa levde jeg et helt aar, dag ud og dag ind, i bare lystighet og glæde, uten at spare paa pungen og uten at tænke paa fremtiden. Da jeg hadde prøvet alle slags adspredelser, blev jeg tilslut kjed av lediggangen. Du kan bruke pengene dine bedre, tænkte jeg, end at kaste dem bort til ingen nytte og saa kanhænde leve i nød og armod paa dine gamle dage. Jeg samlet resterne av mine midler, som til min forfærdelse hadde minket stygt, gjorde alt det jeg hadde av indbo og løsøre i penger, og kjøbte alle slags varer isteden. Jeg samraadde mig med nogen kjøbmænd, som hadde været gode venner av min far, om hvorledes jeg paa bedste maate skulde faa solgt mine varer, og de raadde mig alle til at gaa tilsjøs og drive varebytte langt borte i fremmed land. Jeg fulgte raadet, drog til Balsora og gik ombord paa et skib, som nogen dage efter førte mig, sammen med flere andre kjøbmænd, ut paa det aapne hav. Vi drog fra ø til ø, fra by til by; alle steder drev jeg handel og tjente store penger, og med glæde tænkte jeg paa den tid, da jeg skulde komme hjem til Bagdad igjen og føre et liv i ro og velstand for det jeg hadde vundet. Saa kom vi en dag til en stor ø som hadde et meget ødselig utseende. Paa

stranden saa vi en del frugttrær, og da vi hadde været meget længe i sjøen, siden vi sidst var ved land, fik vi lyst til at gaa en stund omkring paa øen og smake paa de lokkende frugter. En baat blev sat ut, og jeg og flere av mine kamerater rodde ind til stranden. Vi gik frem og tilbake der paa øen, nogen hit og nogen dit; tilslut blev jeg alene, og da jeg var træt, satte jeg mig ned ved en liten sildrende bæk, tok frem nisten og gjorde mig til gode med mat og vin. Mens jeg sat der i skyggen og hørte paa bækkesurren, kom det over mig en døs; jeg lukket øinene og laa snart i dyp søvn. Mens jeg sov, var det ventelig git tegn til bortfærd ombord; men ingen av mine kamerater savnet mig, og da jeg endelig vaagnet, var ikke et menneske at se. Ingen svarte paa mine rop, og med rædsel saa jeg skibet lægge ut paa havet for fulde seil og bli borte i synsranden. Alt haab var nu ute for mig. I min fortvilelse kastet jeg mig ned paa marken, rev mig i haaret og slog mig for brystet. Min sorg og modløshet var nu saa stor at jeg en stund laa i en tilstand av dyp vanmagt. Da jeg vaagnet, og livslysten atter vendte tilbake til mit hjerte, satte jeg mig fore at jeg vilde prøve paa at holde ut det liv i ensomhet som jeg nu hadde i vente. Jeg steg op i et trær, for at se efter om det ikke var mennesker at opdage nogensteds; men jeg kunde ingen øine. Langt borte saa jeg noget hvitt lyse; jeg steg ned fra træet og gik bort til det, og saa nu at det var en stor hvit kule; den lignet en glat, vældig klump av kalk. Mens jeg stod og tænkte paa hvad dette kunde være, blev himlen med ett mørk, og solen likesom dækket av en sky. Denne skyen kom nær-

mere og nærmere, og tilslut sank den ned over kulen. Da fik jeg se at det var en kæmpestor fugl, ingen anden end selve rok-fuglen, og den hvite klumpen var et av dens egg. Jeg prøvde at gjemme mig tæt indunder egget. Like ved mig laa det ene ben av fuglen; det var saa tykt som en gammel ek. Jeg skalv av angst; for hadde fuglen set mig, hadde den slukt mig, som spurven sluker et bygkorn. Men den fik slet ikke øie paa mig. Saa kom jeg paa en djerv tanke, og det var denne: Kunde du ikke nytte leiligheten og binde dig fast til foten paa fuglen, og saa la den føre dig bort til fastlandet gjennom luften? I førstningen blev jeg rent forfærdet over min egen djervhet; men tanken blev mer og mer lokkende. Og hvad kunde jeg miste mer end mit liv? Paa denne øde ø kunde jeg jo allikevel ikke holde længe ut. Saa tok jeg da det raad at utføre mit forsæt. Jeg løste av mig mit lange kastetørklæ som jeg bar om livet, og bandt mig godt fast til foten paa fuglen. I sterk spænding ventet jeg paa morgenens komme. Rok-fuglen vaagnet, den lettet paa vingerne, og før jeg visste av det, bar det avsted gjennom luften, høit over skyene. Jeg hang fast i benet paa den vældige fuglen, men den kjendte ikke noget til det; for den er saa sterk, at den kan flyve avsted med to elefanter, en i hver klo. Nu svævede jeg en lang stund mellem himmel og jord, og det grøsset i mig, naar jeg saa ned i dypet under mig. Men kastetørklæet holdt, og tilslut syntes jeg at denne luftfærd virkelig var morsom. Vinden suste om os, der vi fôr over berg og dal, over land og vand. Endelig bar det saa fort nedover at jeg holdt paa at miste pusten. Men saa

fik jeg igjen fast grund under foten; hastig løste jeg op tørklæet, og det var ogsaa paa tide; for fuglen hadde grepet en kjæmpestor orm i klørne og fløi bort med sit rov. Jeg takket Alla*) for min frelse og tok nu til at se mig om. Jeg var i en dyp dal med skyhøie bergsider; bratte og nøkne var de alle steder, og ingen sti eller opgang var at se. Jeg gik bortover for at se mig bedre om, og fik øie paa en hel mængde stener som laa utover marken, alle meget blanke og glitrende. Jeg tok op en av de vakreste, og saa straks til min store forundring at det var en diamant av den klareste vandfarve. Jeg blev sjæleglad, mindre over diamantene end over den visshet at jeg kunde bli frelst. Ti nu skjønte jeg at jeg var i den vidt kjendte diamantdal, som det gaar saa mange frasagn om; jeg visste ogsaa at de mange kjøbmænd som kommer hid, har fundet paa en slu list for at faa fat paa diamantene. De driver store okser op til den øverste kant av fjeldene som strækker sig rundt hele dalen — for paa den ydre siden er det lettere at komme op —, og saa slagter de okserne og kaster friske, blodige kjøtstykker ned i dalen. En del av diamantene blir da hængende fast ved kjøtet. Ørnene, som har reder paa fjeldtoppene, slaar nu ned paa kjøtet og flyver op til sine unger med det. Men imens sætter kjøbmændene i at skrike, og gjør slikt braak at ørnene blir rædde, og i forfjamselsen slipper de fra sig rovet, som falder ned til kjøbmændene. Dette vilde nu jeg nytte til min frelse. Men først maatte jeg finde mig et trygt tilholdssted for natten.

*) Saa kalder muhamedanerne Gud.

Jeg visste at det var fuldt av giftige ormer her i dalen; de kommer frem om natten, men holder sig i skjul om dagen, fordi de er rædde for rok-fuglen. Jeg fandt mig en liten trang hule, som jeg krøp ind i, veltet en sten for indgangen og fik frem nisten for at holde maaltid. Straks det blev mørkt, kunde jeg høre, at ormene var paa færde; for det blev en fræsing og tusling alle steder rundt omkring hulen, og et av disse fæle udyrene kom stikkende med hodet ind til mig, og pusten av det satte slik vond lugt at jeg var rent daanefærdig. Men jeg fik hugget den i skallen med kniven, og da drog den sig unda og holdt sig borte siden. Endelig blev det lyst, og ormene hadde nu gjemt sig. Saa krøp jeg frem og sanket lommeterklæet fuldt av diamanter, de vakreste jeg kunde finde. Snart fik jeg se folk oppe paa fjeldene, og med én gang faldt flere stykker kjøt ned like ved mig. Jeg tok turbanen av mig, løste den op og bandt et av de største kjøtstykkerne fast paa ryggen. Diamantene gjemte jeg vel inde paa brystet. Saa la jeg mig ned paa maven — og ventet. Ret som det var kom ørnene susende gjennom luften og slog ned paa kjøtet rundt omkring. En av de største grep mig og fôr avsted. Nu var jeg svært ræd for at falde ned fra den svimlende høide; men det gik godt. Uten at bry sig om kjøbmændenes skraal fløi fuglen til sit rede for at gi sine unger føde. Til al lykke laa redet i et træ som ikke var høiere, end at en av kjøbmændene kunde klyve op til mig. Da han saa en mand i redet, blev han baade forundret og harm. „Menneske!“ ropte han, „vaager du at ta diamanter fra mig? Er det ikke for at stjæle du er lusket hit op?“ — „Paa

ingen maate," svarte jeg. „Lat mig bare komme løs og stige ned, saa skal dere faa vakrere diamanter end dere nogensinde har set." Da vi begge to kom ned til hans kamerater, maatte jeg fortælle dem hele min historie. De var fulde av forundring, og sa at de selv aldrig hadde turdet gjøre et slikt vaagestykke. Saa tok jeg frem tørklæet med diamantene og sa til ham som hadde berget mig fra ørneredet: „Se her, kjære ven! Vælg ut saa mange du selv lyster." Da han fik se skatten, slog han hænderne sammen av forundring; for slik rigdom hadde han aldrig set før. Han tok bare en eneste sten og gav mig resten. „I denne ene diamant har jeg nok, saalænge jeg lever," sa han. „Jeg takker dig av hjertet." Nogen dage efter blev jeg i følge med kjøbmændene til deres hjemland. Her saa jeg mange merkelige ting; men mest merkelig tyktes mig det store kamfertræ, som kan skygge over 500 ryttere. Her findes ogsaa næshorn og elefanter; de slaas ofte paa liv og død, og da hænder det stundom at næshornet vinder, fordi det støter sit horn ind i buken paa elefanten. Men da kan det ogsaa hænde, at rok-fuglen er i nærheten; den slaar da ned og fører baade næshornet og elefanten bort til sit rede, til føde for sine unger. Da jeg hadde været 3 uker i dette land, tok jeg mine varer og skatter med mig ombord paa et skib som skulde til Balsora, og kom efter en lykkelig færd hjem til Bagdad. En del av min rigdom delte jeg med de fattige; endda hadde jeg nok igjen og mer end det, om jeg saa skulde leve i to hundrede aar. Saaledes endte min første færd, og du kan visst ikke sige andet, Jussuf, end at min rigdom har kostet mig baade fare

og møie.“ Da Sindbad hadde endt sin fortælling, gav han sjaueren en stor pung fuld av penger, og sa til ham at han skulde komme igjen næste dag, saa skulde han faa høre mere.

Sjæleglad gik Jussuf bort med sin gave, og dagen efter pyntet han sig, det bedste han kunde, og skyndte sig til Sindbads hus. Her var atter gilde, og Jussuf sat med tilbords. Da maaltidet var til ende, tok Sindbad til at fortælle om sin anden reise.

„Det varte ikke længe, kjære venner, før reiselysten fôr i mig igjen, Jeg satte da det meste av min eiendom i jordegods, kjøpte varer for resten, reiste til Balsora, og gik der ombord paa et skib for atter at drage i handelsfærd. Jeg hadde flere gode kjendinger i følge med mig; vi fôr alle i samme erende, og hvor vi landet, gjorde vi god handel og tjente mange penger. Vi tænkte alt paa at drage hjem igjen, da vi fik en overhændig storm, som satte os rent ut av vort stævne, ut paa storhavet igjen, og i flere dage visste vi ikke hvor det bar avsted med os. Da stormen endelig la sig, var vi i nærheten av to øer, og her kastet vi anker i en bugt, for at bøte litt paa den skade fartøiet hadde lidt. Snart fik vi se en hel mængde underlige smaa skikkelser paa land, og da vi ropte paa kapteinen, og spurte om han visste hvad dette her var for noget, blev han forfærdet og ropte: „Nu er vi ilde stedt! Jeg kjender disse to øer; paa den til høire lever de mindste mennesker i verden, og paa den til venstre de største av alle kjæmper. Nu maa vi være varsomme, godtfolk! Der kommer dvergene alt svømmende ut til os. Lat os endelig ikke gjøre dem nogen skade, for da kan de føre os i stor

ulykke." Det varte ikke længe, før de naadde ut til os og kløv opover skibssiden, som det kunde være en hær av katter. Lodne paa kroppen og stygge at se til var de alle. Uten at bry sig om os, fór de straks ned i rummet, og da de kom op igjen og hadde set al den rigdom vi hadde der, lo og gren de av glæde over det gode rov de nu skulde gjøre. Før vi visste ordet av, kastet de sig flokkevis over baade kapteinen, mandskapet og os kjøbmændene og jaget os overbord. Vi hadde ikke andet at gjøre end at stræve os iland ved svømning. Den øen som laa paa venstre haand, var den nærmeste, og da vi var naadd dit, saa vi at de smaa kjeltringerne hadde kappet ankrene og lot skibet drive over til sin ø, og der gav de sig straks til at føre varerne i land. Hvad skulde vi nu gripe til? Vi visste ikke andet at gjøre end at gaa op paa øen og prøve om vi kunde faa nogen hjelp; for vi hadde hverken mat eller drikke. Strandsiden var brat, og da vi var kommet op paa høiden, saa vi et hus som var saa overvættes stort, at vi straks skjønte det maatte være bosted for en av de kjæmperne kaptejnen hadde talt om. Vi tok da det raad at gaa dit med én gang, for vi visste ingen anden utvei. Det var et vældig tømmerhus, og døren stod vid-aapen; den var saa høi som det høieste taarn, og da vi kom ind, og saa hvor stort og svært alt bohavet var derinde, tænkte vi med gru paa hvorledes den karen maatte se ut, som brukte disse greierne. Nu var han ikke hjemme, det var da endda en trøst, og saa tok vi fat paa en diger stek, og en del anden kjøtmat som vi fandt i kjøkkenet. Mætte blev vi da ialfald; for her var nok at ta av.

Vi hadde saavidt faat mætten, da vi hørte et fælt brak. Vi trodde først det var tordenen som slog, og kapteinen sprang ut for at se paa veiret. Straks efter hørte vi samme lauten en gang til, og i det samme kom vor fører ind igjen og ropte: „Kjæmpen er i nærheten! Det svære braket vi hørte, kom bare av at han nøs!“ Nu kan det nok hende vi blev rædde, og det første vi tænkte paa var at gjemme os. Nu kom han ind gjennem døren, og det var ikke mer end saavidt den var stor nok; haaret paa ham var rødt og stod ut som busten paa et vildsvin, ørerne var store og hængende som paa et elefant, hugtænder hadde han i munden, men bare ett øie, og det sat midt i panden paa ham og var ildrødt som en glo. Da han kom ind i kjøkkenet, saa han straks at nogen hadde hat fat i steken og kjøtmaten. „Hvem har ætt av steken min?“ brølte han. „Og hvem har været her og stjålet av kjøtmaten?“ Imens lynte det ene øiet hans saa fælt, at vi holdt paa at gaa fra vettet av rædsel. Han fór nu om i huset for at lete; saa kom han atter ut i kjøkkenet, lettet paa den svære næsen og snuste og snuste. „Her lugter menneskekjøt!“ ropte han, og gik efter lugten bent bort til gruen. Der fik han se os arme mennesker, som laa sammenkrøpet i hullet. Saalænge jeg lever, glemmer jeg ikke denne rædselsstund. „Hei!“ ropte kjæmpen, „har dere kjeltringpak ætt av steken min? Frem med dere, smaafolk!“ Og saa tok han den ene efter den andre av os og stængte os ind i et stort fuglebur som hang paa væggen. „Nu kan dere vente til imorgen!“ ropte han; dermed gik han sin vei. Skjælvende ventet vi paa dagens frembrud,

ikke en eneste av os lukket et øie den natten. Morgen kom, og da kom risen, aapnet buret og tok os alle ut igjen. Vi var omtrent firti i tallet. Han saa paa alle, den ene efter den andre, men syntes vi var for magre. „Bare noget skrap,“ sa han. „De maa fetes først.“ Saa tok han tilslut fat paa kapteinen, som var en svær mand i godt hold, klemte ham mellem to fingrer og kjendte paa ham. „Det kan bli en fet liten stek,“ sa han, tok et stekespet, saa stort som en vognstang, og stak kapteinen ind paa det, som han kunde været en trost, og tændte saa op en stor varme paa gruen. Det hjalp hverken skrik eller skraal, kapteinen blev stekt over baalet og alt i ett dyppet i smør, til han blev skjør og brun. Saa tok han ham av varmen og lot ham svale sig noget, og derefter aat ham med hud og haar; ikke et eneste ben levnet han, og vi kunde se paa minerne at han likte denne steken rigtig godt.

„Nu gaar jeg ut og driver en stund,“ sa han til os andre, som med rædsel hadde set paa alt dette, „og finder jeg dere ikke straks ikveld, naar jeg kommer hjem, saa skal jeg bryte hvert ben i dere. Jeg skal nok finde dere igjen; herfra slipper ingen bort; for øen er omflytt av dypt hav paa alle kanter.“ Han saa bistert paa os, hyttet til os med næven og skred bort med lange steg.

Nu tok vi alle til at graate og hyle en stund; for vi saa ingen utvei til at slippe fra den rædsomme skjæbne at bli levende stekt av dette fæle troll og glide ned i hans buk. Tilslut var vi saa utaset av graat og sorg, saa vi sat stilt sammen uten at mæle et ord. Da kom jeg paa en god tanke. „Kjære venner!“

sa jeg, „nu tror jeg endelig jeg har fundet en raad til at berge os.“ De hørte paa mig i stor spænding, og bad mig endelig sige hvad jeg mente. „Lat os skynde os ned til stranden,“ sa jeg; „der er nok av vraktømmer, og her i kjæmpens hus kan vi finde spiker og taugverk, for det har jeg set; la os prøve at tømre sammen smaa flaater og sætte dem paa vandet. Naar risen kommer hjem ikveld, er han ventelig søvrig og lægger sig til at sove som en sten. Saa gjør vi enden av stekespettet hans gloende i et baal paa gruen, stikker det i øiet paa ham, mens han sover, og brænder det ut. Da kan han ikke se os, naar vi render vor vei, og saa slipper vi bort paa flaaterne. Gaar dette galt, kan det i hvert fald ikke hænde os noget værre end at vi mister livet, og hvad maate vi saa kommer til at dø paa, saa maa det da være bedre end at bli levende stekt.“ Mine reisefæller sprang op og ropte høit av glæde over den utvei til frelse som nu aapnet sig for dem. Vi tok taugverk og spiker med os, skyndte os den beneste vei ned til stranden, sanket drivved og arbeidet paa flaaterne, saa sveden randt av os. Før nattens komme var vi færdige med dem, bandt dem fast i sterke staurer, som vi drev ned i jorden, og skyndte os tilbake igjen. Nu hadde vi ikke andet at gjøre end at sætte vort haab til Gud, at han vilde unde os et lykkelig utfald paa vort foretag.

Da risen kom, hadde vi atter gjemt os under gruen, og lot som vi laa i dyp søvn. Kjæmpen lot sig narre, og vi hørte han mumlet: „Det er bedst at la dem sove, de smaa armingene; det er ikke værdt at skræmme dem for meget, saa de blir magre og

usle av bare angst. De kan jo ikke komme bort likevel.“ Han gik nu ind i et andet rum; der hørte vi sengen knake og brake, i det samme han la sig, og snart snorket han saa høit at det lød som tordendrøn. Nu kröp vi frem med saa litet braak som mulig, tændte op varme paa gruen og gjorde det svære spettet gloende. Det var saa svært at jeg orket det ikke alene; jeg gav den djerveste i vor flok et vink om at han skulde hjælpe mig, og saa lurte vi os stilt ind i soverummet til risen. Han laa med næsen i veifret og snorksov. Vi gik bort til ham, løftet den store stangen op, og saa støtte vi den med en susende lyd bent ind i øiet paa ham, saa blodspruten stod høit tilveirs. Med et brøl, sterkere end av hundrede okser, sprang risen op; men vi skyndte os ut til de andre og ropte: „Heldig overstaat!“ Saa rendte vi i kap-sprang ned til stranden og ut paa vore flaater, og rodde langt ut paa sjøen. Vi hørte vældige brøl av kjæmpen, som var rendt ned til stranden og nu kastet store bergstykker efter os. Men vi var alt langt unda; vi bare lo ad ham, og saa løp han bort igjen med høie brøl. Siden har jeg aldrig set ham, og jeg har, sandt at sige, ingen lyst til at møte ham igjen.

Vi drev nu om paa havet i mange dage, og stod i fare for at sulte ihjel; ti den niste vi hadde faat med os i skyndingen, var det snart slut med. Det blev nat, og det blev morgen, og straks de første solstraaler hoppet og dirret bortover havet, ropte vor styrmand: „Land! land!“ Og nu saa vi en vakker strandside, med græs og trær, som lot til at være et rent paradís. Sjøleglade stævnet vi ind mot den, og snart hadde vi atter fast grund under føtterne,

Da vor første glædesrus var over, gav vi os til at sanke op en del av de frugter som i rikelig mængde laa under træerne, og denne saftige føde frisket os godt op. Vi saa os nu om, steg op paa en høide, og fik se at vi var landet paa en ø. Allikevel fandt vi os trøstig i vor skjæbne; for øen var rik paa frugttrær av alle slag, saa vi slap at dø av sult. Vi spredte os nu utover i smaa flokker, for at finde et høvelig opholdssted til natten. Vi visste jo hverken om øen var ubygget, eller om det fandtes farlige vilddyr i skogene. Den flok som jeg var med, fandt snart en rummelig hule med en trang indgang, som var let at stænge. Vi ropte nu de andre sammen, og alle var glade over vort fund. Imens var dagen gaat, og det blev mørk nat. Vi krøp nu alle ind i hulen, som vi lukket med en stor sten, og la os til at sove. Ut paa natten vaagnet jeg ved en underlig tuslende og fræsende lyd; jeg krøp bort til indgangen og kikket gjennem en sprække. Jeg fik da øie paa et fælt udyr, en orm som var et par hundrede alen lang og tykkere end den største ekebul. Kroppen var dækket med glinsende skjæl, som singlet og klang, naar dyret krøp bortover marken. Den snuste omkring indgangen til hulen, og pusten av den drev ind til os, og var saa giftig at jeg holdt paa at miste sans og samling. Da jeg var kommet mig i lag igjen, kikket jeg atter ut, og saa nu at dyret hadde lettet paa sig og bar hodet høit i veiret; det hang med halen om et stort palmetræ og vagget frem og tilbake. Med ett kom en elefant travende, uten at lægge merke til ormen, før den var tæt ved den. Da slap ormen sit tak i træet og kastet sig som et lyn over elefanten,

som faafængt prøvde at fly; ormen tullet sig om den med sin kjæmpekrop, fra halsen til bakbenene, og klemte den, saa det vældige dyr skrek høit, og efter nogen krampedrag laa elefanten død paa marken. Nu slap ormen taket i sit rov, og gav sig til at spy det over og slikke det, til det blev helt slimet, og da spilte den op sit svære svelg og slukte i sig hele dyret, hodet først og siden hele kroppen. Mens ormen nu laa der, mæt og optrutnet, uten at røre sig det mindste, var det en taalig let sak for os at faa livet av den. Jeg ropte paa mine kamerater; de blev rent fælne, da de saa dette vældige udyr; men det blev liggende som i en dvale, og saa tok de mod til sig og hjalp mig med at hugge hodet av det, mens det slog vildt med halen, uten for resten at kunne røre sig.

I lang tid holdt vi os nu meget varsomt i nærheten av hulen, og heldigvis var den dræpte orm det eneste udyr av det slaget paa hele øen, saa vi tilslut kjendte os trygge. Elefanter saa vi flere av; men det var meget fredelige dyr, som ikke gjorde os nogen men. Saaledes gik et halvt aar, og vi tænkte at vi kom til at bli paa denne ø for hele resten av vort liv. Men en morgen jeg var oppe paa en høide i nærheten av hulen, saa jeg noget dukke op av synsranden og komme nærmere og nærmere. Jeg skjønnte at det var et skib som stævnet mot øen. Hastig sprang jeg ned og ropte til mine kamerater: „Et skib! Et skib!“ Vi tændte op et stort baal, og viftet med alt vi eide av plag og tørklær. Til vor usigelige glæde fik folkene ombord i skibet øie paa os, og styrte bent mot den strand vi stod paa. En baat kom roende i land, og i den var skibets kaptein.

Til ham fortalte jeg nu alt som var hændt os, og han var straks villig til at ta os ombord i sit skib. Han var paa vei til Balsora; dit skulde han føre os, og da var vi næsten hjemme med det samme.

Efter nogen ukers reise naadde vi denne by, og her sa jeg først farvel til kapteinen, som ingen løn vilde ha for sin umak, og siden til mine kamerater. Mens jeg et par dage senere gik omkring nede ved havnen, for at finde et skib som skulde gaa op til Bagdad, hørte jeg kapteinen paa en av skuterne som laa der, nævne mit navn. Jeg blev meget forundret, da jeg i ham kjendte igjen den skibsfører som paa min første reise hadde latt mig bli igjen paa en ubygget ø. Jeg hadde stor lyst til at vite om denne mand var en kjeltring eller ikke, og saa gik jeg bort til ham, og spurte hvem den Sindbad var som han talte om. „Det er en kjøbmand som engang reiste med mit skib,“ svarte han; „med flere andre reisende gik han i land paa en ø; de andre kom ombord igjen, men ikke han, og saa reiste jeg fra ham, uten at vite det. Siden har jeg atter været ved øen for at lete ham op, men kunde ikke finde spor efter ham. Nu er han vel død, og det er meget sørgelig. Det eneste jeg nu kan gjøre, er at lete op hans slegtninger og la dem faa sin arvelod; for jeg har passet vel paa hans gods hele tiden.“ Jeg visste nu at det var en ærlig mand, og spurte om han ikke kjendte mig. Han saa paa mig; men siden min første reise hadde jeg ændret mig en hel del, og det var en stund, før han drog kjendsel paa mig. Med ett ropte han: „Sindbad, Sindbad! Skal jeg virkelig faa den glæde at se dig igjen! Mangen tung stund har jeg hat

for din skyld, fordi jeg har ment at ha været aarsak i din død; men nu er mit hjerte lettet for sin byrde, og jeg kjender mig saa glad igjen.“ Han førte mig til sit hjem, vi nød et festlig maaltid sammen, og saa gav han mig ærlig og redelig hele min eiendom tilbake. Da vi skiltes, gav vi hverandre løfte om evig venskap, og rikere end før kom jeg atter hjem til Bagdad. Imorgen skal jeg fortælle om min tredje reise, ifald mine venner har lyst at høre paa mig.“ Sindbad lot atter sjaueren faa hundrede guldstykker, og Jussuf gik hjem, glad over sin skat, og med hodet fuldt av sjøfarerens merkelige fortællinger.

Dagen efter tok Sindbad til at fortælle om sin tredje reise. „Endda jeg hadde fristet saa mange farer og lidt saa meget ondt paa mine sjøfærder, saa blev jeg likevel kjed av landjorden og maatte avsted igjen. Men denne gang drog jeg ikke ut fra Balsora, men fra en persisk havn; for da mente jeg at alt skulde gaa bedre. Jeg gik ombord paa et skib med mine varer, og de første tre dage gik alt godt og vel. Men den fjerde dag røk det op en storm som jeg aldrig har oplevet maken til. Det hjalp ikke at tok rev i seilene; stormen slet dem i filler og slengte fartøiet op og ned, som det hadde været en ball. Tilslut blev det kastet mot et skjær og slaat i tusen stykker. Alle sjøfolkene druknet; bare jeg og et par andre kjøbmænd berget saavidt livet paa nogen vrakstykker. Da vi hadde drevet om en stund, fik vi øie paa en ø som strømmen bar os ind imot, og vi mente alt at frelsen var nær, da et par underlige havdyr skjød op i vor vei. Det ene var en fisk, saa stor som en baat og med hode som paa en ugle; det

andre var endda større, og lignet mest en elefant, for det hadde et langt tryne, Vi mente de skulde sluke os med det samme. Men heldigvis var dyrene likesaa rædde for os som vi for dem, og blev borte under havflaten. Omsider blev vi av bølgerne kastet op paa land, og vi blev nu en lang stund liggende sansesløse i stranden.

Da vi fik samlingen igjen, var det ledet ut paa kvelden. Vi stagget vor sult, saa godt det lot sig gjøre, paa nedfalden frugt, og saa la vi os tæt sammen paa jorden for at sove. Da vi vaagnet, var det høilys dag, og vi vilde nu prøve at naa frem til folk, ifald saadanne fandtes paa øen. Da vi hadde gaat en times tid, saa vi en mængde hytter med runde tak, og snart møtte vi en flok negre, som nærmet sig paa en venlig maate. Men da de først hadde kringsat os, overfaldt de os med skraal og skrik, bandt vore hænder, og drev os frem til sin landsby. En av negrene tok mig og mine ulykkesfæller med sig til sin hytte, og løste vore baand, men truet os med døden, ifald vi prøvde paa at fly. Nu skulde vi faa mat, sa han, og la en hel del underlige urter foran os paa bordet. Mine kamerater aat som sultne ulver; men jeg hadde mistro til disse vekster, og det viste sig snart at mine ulykkesbrødre hadde hat den største skade av sin graadighet. De tedde sig lystig, danset og lo; men deres glæde var ikke andet end galenskap. Disse stakkars vanvittige blev nu av sin sorte eiermand fetet med melk, ris og kjøt, og de aad og drak sorgløst, dag efter dag, til de blev saa fete og tunge at de næsten ikke orket at røre paa sig. Saa tok negeren sin kniv, slagtet dem og hugg dem i stykker, som

det var svinekjøt. Noget av dette kjøt blev stekt, noget blev laget til pølser, og resten blev hængt op i røken, som flesk og skinker. Jeg, som hadde mine fulde fem, saa med rædsel paa alt dette, og blev saa medtat av sorg og gru at min herre ikke brydde sig om at slagte mig, fordi det ikke var andet at faa av min usle krop end skind og ben. De sorte lot mig derfor løpe, som jeg vilde, og jeg nyttet leiligheten til at sanke sammen en hel del frugt og andre fødevarer, saa jeg kunde friste livet et par ukers tid.

En dag skulde alle mænd og kvinder i landsbyen avsted for at overfalde en fiende, som bodde et par dagsreiser fra dem. Bare gamle folk og nogen børn blev igjen i landsbyen. Et par timer efter krigsfolkets bortgang tok jeg min herres bedste hest, og la mit matforraad paa den. Derefter red jeg raskt ut av landsbyen, uten at bry mig om de skrikende gamlinger og børn, som ikke kunde hindre min flugt. Jeg red hele dagen, saa fort hesten kunde springe. Om kvelden steg jeg av, tjoret hesten ved en palme, og la mig til ro. Næste morgen satte jeg avsted igjen, og saaledes holdt jeg det gaaende en hel uke.

Den ottende dag naadde jeg havet, og fandt en flok hvite mænd, som sanket pepper. Dem fortalte jeg mine eventyr, og de var straks villige til at hjelpe mig. Da de hadde høstet saa meget pepper som de vilde ha, og ladd fartøierne, drog de til sit hjem, og jeg fulgte med dem. Jeg fik tale med deres konge, en ung, meget venlig mand, som gav mig fem punger med guldstykker, saa jeg hadde nok til mat og klær for lang tid. Til gjengjæld lærte jeg kongen at bruke sadel og stigbøile, naar han red; disse ting var

ukjendt der i landet; men jeg fik nogen haandverksfolk til at gjøre dem efter min tegning. Kongen likte det saa godt at jeg atter fik en stor gave av ham. Alle folk vilde nu ha sadler og kom til mig for at faa dem, og jeg tjente saa meget paa mit arbeide at jeg blev en av de rikeste mænd i hovedstaden, æret og agtet av alle. Kongen vilde ha mig hos sig i alle mine fristunder, og gav mig sin brordatter, en vakker og snild pike, til kone. Jeg hadde det nu godt, det er visst og sandt, men likevel længtet jeg efter min fødeby Bagdad, og satte mig fore at nytte den første leilighet til at vende tilbake, om jeg saa skulde sætte mit liv ind paa det.

Saa hændte det en dag at konen til min nabo, som var min gode ven, blev syk og døde. Jeg tok sørgeklær paa mig og gik til ham, for om mulig at være ham til nogen trøst og hjelp i sorgen. „Fred være med dig!“ sa jeg. „Gid Alla maa skjænke dig et langt liv!“ Da saa han sørgmodig paa mig og sa: „Kjære ven, vet du ikke at jeg maa dø imorgen?“ Og nu fortalte han mig, at naar en mand der tillands døde, maatte hans kone la sig jorde levende med ham, og det samme maatte en mand, naar konen var død. „Imorgen,“ sa han, „fører de mig ut til dødsberget, og sænker først liket av min kone og derefter mig selv ned i den store gravhvælving, som i sit dyp sluker alt levende.“ Den ulykkelige hyllet hodet i sin kappe, kastet sig paa sit ansigt og graat saart. Jeg blev rent forfærdet over denne nyhet, og gik straks til kongen. Jeg spurte ham om alle folk i landet, ogsaa de fremmede, maatte lyde denne haarde og rædsomme lov. Kongen lo og svarte: „Ja visst

maa de det, ifald de har egtet en kone i mit rike, og hun dør. Jeg maa selv bøie mig for denne lov." Jeg gik bort, dypt oprørt og fuld av sorg og rædsel, og min længsel efter at komme bort fra dette vilde folkefærd blev endnu sterkere end før. Det værste var, at min kone kort efter blev alvorlig syk; alt mulig blev gjort for at holde hende i live, men det nyttet ikke. Faa dage efter laa hun lik.

Jeg var rent ør og magtløs av sorg og gru ved den tanke: imorgen blir du levende jordet. Jeg vaaget ikke at fly; ti kongens livvakt omgav huset; det skulde være en ære som vistes mig. Efter en rædsom nat hørte jeg likvognen komme og stanse ved min dør. Min kones lik blev sat paa vognen, og jeg maatte følge efter; livvakten gik fore, kongen og hele hirden drog bakefter. Efter en times gang naadde vi toppen av dødsberget; en falddør blev aapnet, og dødens avgrund aapnet sit gap. Jeg faldt i uvet, og da jeg vaagnet, var min kone alt sænket ned i dypet, og graverne tok nu fat paa mig; men jeg slet mig løs, kastet mig for kongens føtter og bad for mit liv. Den gode konge var rørt til taarer, men sa at han ikke med sin bedste vilje kunde avvende min skjæbne. Jeg blev atter grepet, og mistet nu for en stund sans og samling. Da jeg vaagnet, merket jeg til min rædsel at jeg var i gravhvælvingen. Jeg kjendte en gnagende sult; med haanden støtte jeg til noget; det var et brød, som var sænket ned med mig. En krukke med vand fandt jeg ogsaa, og fik saaledes stagget min sult og min tørst for en stund. Men jeg skjønnte at jeg ikke kunde holde ut længe paa dette grufulde sted. Lugten her var fæl, og en strime av dagslyset,

som kom ind gennem en smal revne i fjeldet, viste mig min gruelige stilling, mellem benrader og grinende dødingehoder, rotter og ormer og andet utøi, som aat paa likene. De tok ogsaa til at krype opover mig; jeg maatte verge mig mot dem og dræpte en hel del av dem. Midt i al denne raaddenskap saa jeg guld og ædelstener blinke; thi folkene i delte land pynter sine døde med den fineste stas de har. For mig hadde denne rigdom intet værd; jeg vilde gjerne byttet den bort mot et eneste stykke brød; for jeg blev snart atter plaget av sult. Den sidste strime av lys blev borte, og det blev sort nat omkring. Jeg stod støttet op til væggen, og prøvde, saa godt jeg kunde, at holde rotterne og ormene fra mig.

Jeg vet ikke hvor længe jeg hadde holdt ut i denne tilstand, da jeg hørte noyet rusle og puste et stykke borte fra mig. Jeg tok mod til mig og gik efter lyden; men da blev det atter stilt. Og saaledes flere ganger. Lyden lod til at komme fra et dyr, som drog sig unda, saa snart jeg nærmet mig. Jeg blev nu ivrigere til at følge efter, hver gang jeg hørte den tuslende lyd, og om en stund saa jeg et blankt skin. Jeg tænkte mig at dette maatte være en utgang; lysningen blev sterkere og sterkere, og endelig kom jeg til aapningen, fôr ut — og blev rent ør av glæde: jeg var paa en strand, den blaa himmel var over mig, og det aapne hav midt imot mig! Den friske havluft virket saa sterkt paa mig at jeg for en stund mistet samlingen. Da jeg atter kom til mig selv, danset jeg først omkring, rent vild av glæde; derefter kastet jeg mig paa knæ og takket Alla, som paa en saa vidunderlig maate hadde frelst mig fra en rædsom død.

Ute paa havet fik jeg øie paa flere fartøier under seil. Det nærmeste var nær nok til at mit rop kunde høres. En baat blev sat ut og hentet mig ombord. Skibet skulde til en persisk havn, og derfra vendte jeg tilbake til mit hjem i Bagdad. Hadde jeg ingen rigdom vundet paa denne færd, saa var jeg likevel rik nok i forveien, og jeg levde nu i nogen tid rolig paa mine landgods.“ Her endte Sindbad sin fortælling, og bød sine venner og Jussuf komme igjen næste dag. Sjaueren fik atter hundrede guldstykker, og gik fornøiet hjem.

Næste dag, efter maaltidet, fortalte Sindbad om sin fjerde reise. „De grufulde eventyr jeg hadde oplevet paa min sidste færd, tapte efterhvert sin skræmmende virkning, og min gamle reiselyst fik atter magt over mig. Jeg maatte ut igjen; det nyttet ikke at mine venner prøvde at holde mig tilbake. Men for at være min egen herre under hele færden, kjøpte jeg mig et skib; saa kunde jeg seile hvor jeg vilde. Jeg kjøpte varer og ladde skibet, hyret mandskap, og fik en bra og klok sjømand til at føre skuten, og med flere kjøbmænd i mit følge drog jeg avsted. Færden gik længe godt; men saa kom vi til en ubygget ø, og her gjorde mine medreisende en styg strek, som førte os alle i ulykke. Øen var ingen anden end Rok øen, og et av kjæmpefuglens egg laa just i sanden. Det var saa vidt utklækket at vi hørte ungen pikke for at komme ut. Mine reisefæller fôr nu løs paa egget med sine økser, drog ungen helt ut, dræpte den, og holdt alt paa at steke den, da jeg fik øie paa to sorte flekker i synsranden. De nærmet sig med hast; jeg saa snart at det var de gamle rok-fuglene, og skyndte

paa mine kamerater, saa vi kunde faa berget os ombord. Men det var for sent. De gamle fuglene, som hadde fundet egget knust og ungen dræpt, satte i rasende skrik, og fløi hastig bort. Jeg tænkte alt vi var sluppet vel fra det; men saa kom kjæmpefuglene tilbage, hver med et stort bergstykke i klørne, — steg høit mot skyerne og svævede bent over os. Nu lot den ene fugl sin sten falde, for at knuse vort skib; men rormanden fik vendt skuten; bergstykket faldt ned ved siden av os og aapnet en avgrund i havet, saa vi et øieblik kunde se bunden. Den andre rok lot sit bergstykke falde straks efter, og det knuste skibet med et gruelig brag; stykkerne drev rundt omkring, og hvert menneske ombord blev slaat ihjel eller druknet, saa nær som jeg, som hadde staat alene i fremstavnen.

Da jeg hadde kavet en stund i vandet, fik jeg fat paa en skibspanke, og svømmet av alle kræfter ind mot en brat strandside som jeg længe hadde lagt merke til. Dødstræt kom jeg i land og maatte ligge en lang stund og hvile mig paa stranden. Da jeg atter kunde røre paa mig og gaa omkring, saa jeg at den ø jeg var strandet paa var et rent paradis, med græs og blomster, palmer og de herligste frugttrær. En bæk sildret under løvet, sommerfugler svævede frem og tilbake, og luften gjenlød av den vakreste fuglesang. Jeg spiste vindruer og anden frugt, og om kvelden, da jeg hadde gaat mig træt, la jeg mig til at sove i græsset.

Da jeg vaagnet næste morgen, tok jeg mig et bad i bækken og gik lenger ind over øen. Med én gang fik jeg se en gammel mand sitte ved kanten av

bækken; han saa rent ussel og hjælpeløs ut, og gjorde tegn til mig at jeg skulde bære ham over bækken, saa han kunde faa sig noget av al den frugt som vokste paa den andre siden. Jeg fik ham op paa ryggen; men da satte han i en fæl latter, og klemte mig slik, med armer og ben, saa jeg ikke kunde komme løs igjen. „Nu skal du bære mig, hvor jeg lyster!“ ropte han. Jeg slet og rev, for at faa ham av mig; men da hamret han mig paa skallen med sine haarde knokkelhænder, saa jeg trodde han skulde slaat mig ihjel, og da jeg siden prøvde at klore og bite ham i lægger og knær, spændte han mig med hælene i maven, saa jeg faldt overende. Da jeg atter kom noget til kræfter, jaget han mig op igjen, og jeg maatte gaa og bære paa dette utysket hele dagen; det var knapt nok jeg fik revet til mig en og anden frugt at læske mig paa. Om kvelden maatte jeg bære ham til hans hus, som ikke var andet end en løvhytte. Her la vi os ned, men endda slap han mig ikke. Endog i søvne maatte jeg bære min byrde.

Næste dag gik det paa samme maaten; han vækket mig med spark og slag, og jeg maatte trave om med ham paa ryggen. Saaledes holdt han paa at plage mig i fire uker. Da fandt jeg paa at perse druesaft i et kar, som jeg laget av et modent og tørt flaskegræskar. Gamlingen var nyfiken og lot mig gjøre dette; for han hadde nok lyst at se hvad dette skulde bli til. Jeg satte karet i solen for at la saften æse. Et par dage efter hadde æsingen gjort saften til den kosteligste vin. Jeg drak av den, kjendte mig meget oplivet og danset og lo, endda jeg bar det gamle utysket paa ryggen. Da han skjønnte at det

var drikken som gjorde mig saa lystig, tok han karet fra mig, smakte paa vinen, og likte den saa godt at han tømte karet til sidste draape. Han blev nu rent ør, og fik, som en siger, en skrue løs. Han klappet mig saa inderlig blidt, lo og bar sig som et galent menneske. Tilslut gav han sig til at synge, med sit fæle uglemaal, og da jeg en stund efter skjønnte at han blev søvntung, og armer og ben slaknet paa ham, fik jeg ristet ham av mig, og kastet ham ned paa marken. Han hadde nu pint mig længe nok, jeg tok en stor sten og knuste hodet paa ham. Derefter skyndte jeg mig ned til stranden, reiste en høi stang med et nødtegn paa og holdt godt utkik efter seilere; for bort vilde jeg, om øen var aldrig saa vakker; jeg kunde ikke holde ut at leve alene. Flere fartøier jeg saa var langt borte; men endelig kom et stort, vak-kert skib seilende, og kastet anker tæt ved øen. En baat blev sat ut, for at hente friskt vand, og jeg bad sjøfolkene om at ta mig med ombord. De kjendte til gamlingen paa øen og var rædde for at møte ham; da de nu hørte at jeg hadde gjort ende paa ham, prist de min gjerning, og var straks villige til at ta mig med sig. Jeg fulgte nu med skibet til en afrikansk sjøstad.

Da jeg hadde sagt kapteinen farvel, gik jeg til en kjøbmand, som jeg kjendte noget fra før. Han gav mig en sæk og sa: „Kjære ven, gaa en halv mils vei ut av byen, til den skogen du ser derborte; den er fuld av kokostrær, og der lever en mængde apekatter. Kast sten op i træne til dem, saa faar du kokosnøtter i mængdevis.“ Jeg gjorde som manden sa, kom til kokostrærne og saa apekatterne klyve

op og ned. Jeg kastet sten op imot dem, men naadde knapt halvveis op med mine kast. Men apekatterne blev sinte, skrek og satte op de fæleste fjæs, og saa skulde de dænge mig med kokosnøtter. Jeg lot dem kaste, saa meget de lystet, og da alt igjen blev fredelig, fyldte jeg sækken med nøtter og bar dem til min ven kjøbmanden, som gav mig baade tak og penger for dem. Nu holdt jeg paa et fjerdingaar at samle kokosnøtter og penger; saa leiet jeg et skib, ladde det med nøtter, og gav mig paa hjemveien; efterhvert som jeg drog fra by til by, fik jeg solgt nøtterne, og kjøpte pepper, perler og andre dyre ting isteden; dem solgte jeg i Balsora, og kom til mit hjem i Bagdad meget rikere end jeg hadde forladt det. Jeg gjorde nu hvad jeg kunde for at reiselysten ikke skulde faa magt over mig igjen; men tilslut blev den for sterk. Imorgen gode venner, skal jeg fortælle om min femte reise.“ — Jussuf fik atter hundrede guldstykker. Efter maaltidet næste dag tok Sindbad fat igjen.

„Denne gang drog jeg først med en karavane gjennem Persien og Indien, handlet godt, og hadde mange penger med mig, da jeg i en indisk sjøhavn gik ombord paa et godt og sterkt skib med mine varer og rigdommer. Men denne gang hadde skibet en ukyndig fører. Vi drev i flere uker om paa det aapne hav, og kapteinen visste hverken ut eller ind. En sterk strømning førte os avsted med større og større hast, og tilslut saa vi et stort fjeldland stige op av havet. En times tid efter støtte skibet mot et skjær, og fik et stort hul i bunden, saa vandet strømmet ind i det nederste skibsrums. En lykke yar det at vi var

saa nær stranden, at vi i baater kunde berge os selv i land og faa det meste av vore fødevarer og vort gods med os i baatene, før skibet blev knust av bølgerne. Men vor stilling var likevel meget sørgelig. Stranden strakte sig langs en høi bergvæg, som var saa brat at det ikke var at tænke paa at komme over den. Det var et underlig sted: en mængde bengrinder av mennesker varslet os paa den uhyggeligste maate om hvad vi kunde vente os; men vi fandt ogsaa store stykker av rav i mængde, og fjeldvæggen var rik paa ædelstener, som sat saa løst at vi let kunde ta dem ut; andre, som ventelig var løsnet av havet, laa likesom smaasten langs foten av bergvæggen. Men hvad kunde al denne rigdom nytte os, naar vi maatte bli paa denne øde strand? Ethvert skib som drev i land her blev av den gruelige strøm hindret i at komme bort igjen. Vi hadde ikke andet at gjøre end at dele vore fødevarer mellem hverandre og gjøre os rede til at dø, naar de var til ende. Vi sparte paa dem, det bedste vi kunde; men da en tid var gaat, døde den ene efter den anden av mine kamerater og blev jordet av de overlevende med sorg og taarer; tilslut var jeg den eneste som var i live. Jeg hadde endda en liten rest av mat igjen, og holdt det gaaende nogen dage efter mine ulykkesfællers død. Da mente jeg det var paa tide at grave min egen grav, og gik bort, i mine sørgelige tanker, til kanten av en elv, som randt der hvor strandsiden aapnet sig til en slette. Denne elv var intet vanligt vasdrag, men kom op av jorden, som en kilde, og løp ikke ut i havet, men veltet sine bølger gjennem et stort hul i bergvæggen; der blev den borte i en mørk hule.

Som jeg nu stod der og saa ned i det strømmende vand, tænkte paa min sørgelige tilstand, og bandet min usalige reiselyst som hadde ført mig i denne ulykke, kom jeg til at tænke paa om ikke denne elv kunde bli mig en utvei til frelse. Ifald jeg bygget mig en sterk flaate og lot mig drive med elven gjennom det sorte hul, hvor bar det saa avsted? Kanhænde kom jeg da til at drukne ensteds derinde i mørket. Men det kunde vel ikke være en haardere død end at pines langsomt ihjel av sult. Og var det ikke tænkelig, at denne elven kunde føre mig frem i dagen ensteds, til et andet strøk, hvor jeg slap at dø av sult. „Det er da værdt at friste,“ sa jeg høit til mig selv; „jeg vil i Guds navn prøve den eneste utvei som staar mig aapen.“ Jeg tok straks fat, sanket sammen en del rester af vort skib; meget av det gods vi hadde ført iland kom mig nu til nytte, og før kveld hadde jeg tømret sammen en passelig stor og meget sterk flaate. For det tilfælde at vaagestykket gaar godt, kan det være bra at ha noget med av al den rigdom her findes, tænkte jeg, og saa samlet jeg en mængde rav og ædelstener i en sæk, tilsammen en umaadelig rigdom, og bandt den fast paa flaaten. Saa tok jeg den rest av matvarer jeg endda hadde igjen, grep en aare og skjød flaaten ut i vandet. Jeg var nu i bølgenes vold og stævnet henimot det sorte hul i fjeldvæggen.

Da jeg var kommet et stykke ind i fjeldet, blev alt mørk nat omkring mig, og ingen anden lyd var at høre end susen av vandet. Hulen var stundom saa lav, at jeg maatte lute mig ned for ikke at støte hodet mot taket i hvælvingen. Saaledes gik det nu i

lang, lang tid. Nogen tidsregning kunde jeg ikke føre; men jeg tror visst, det var i flere dage, jeg saaledes blev ved at drive i natsort mørke. Jeg sparte saa meget som mulig paa min reisekost; men tilslut eide jeg ikke en brødbete igjen og var saa medtat av sult, at jeg maatte lægge mig ned paa flaaen, saa lang jeg var, — og saa faldt jeg i uvet. Hvor længe jeg laa saaledes, vet jeg ikke; men da jeg vaagnet op igjen, laa jeg ved kanten av en elv, mellem græs og busker, og over mig hadde jeg den blaa himmel. End flok godlyndte sorte mennesker holdt paa at stille med mig; de hadde vakt mig av svimen. Jeg reiste mig, saa forundret omkring, og takket hjertelig dem som hadde hjulpet mig. De skjønte ikke mit maal, men viste ved miner og lader sit venlige sindelag. Jeg var saa lykkelig over min frelse, at jeg maatte prise Allas naade og sa nogen arabiske vers til hans lov. En av de sorte forstod dette, for han kunde arabisk, og han fortalte mig nu hvorledes de hadde fundet mig. „Imorges da vi gik til vort vanlige markarbeide, saa vi dit fartøi drive her paa elven som kommer frem av det store fjeldet; vi sprang ut i vandet og drog flaaen ind til kanten. Saa bar vi dig i land, og vi fik liv i dig igjen, og din eiendom har du her, hel og urørt.“ Jeg bad nu de gode mennesker gi mig noget at stille min sult paa; det fik jeg ogsaa, og aldrig har noget maaltid mat smakt mig bedre end det jeg nød denne morgen. Paa de venlige menneskers bøn fortalte jeg nu alt som var hændt mig. De undret sig høilig over det de nu fik høre, og ropte: „Dette maa du fortælle kongen! Kom og følg med os til kongen!“ Et par av dem løp efter

hester til mig selv og mit gods, og saa drog vi alle avsted til hovedstaden S e r e n d i b, og bent til kongsgaarden. Gjennem flere fine rum blev jeg nu ført til kongen, som rakte mig haanden og svarte venlig paa min arabiske hilsen. Han bød mig fortælle hvorledes jeg var kommet til hans land, og var saa naadig at gi mig plads ved siden av sig. Jeg sa nu hvem jeg var, og hvor jeg var fra, og forlalte ham de merkeligste av mine mange hændelser, og kongen likte min fortælling saa godt at han lot den opskrive og gjemme i rikets brevsamling. Da han fik se mine ædelstener og andre rigdommer, undret han sig ikke mindre over dem end over min fortælling. Jeg bad ham motta dem som gave, til gjengæld for al sin godhet og venlighed, men det vilde han ikke. Tvertimot øket han min rigdom med en stor kongelig gave, og bød at jeg daglig skulde komme til ham og fortælle mere. Jeg levde nu en lang og lykkelig tid der i kongsgaarden; men tilslut fik jeg slik længsel efter min fødeby, at jeg bad kongen om at la mig faa reise. Det var han straks villig til, og gav mig et brev og store gaver med til de troendes herre i Bagdad, kalifen Harun al Raschid. Alt mit gods blev nu læsset paa kameler og ført ned til strandsiden; her laa et stort skib færdig, som skulde føre mig til Balsora. Kongen av Serendib omfavnet mig som en bror, da vi skiltes, begge med tungt hjerte og med taarer i øinene.

Om hjemfærden er ikke andet at sige end at jeg kom godt og vel frem til Bagdad, og da jeg hadde hvilt mig ut et par dage, drog jeg straks, fulgt av en flok træller, med brev og gaver til kalifens slot. Harun al Raschid læste brevet fra kongen i Serendib,

og lot alle gaverne lægge frem paa et bord; mellem disse var ædelstener, perler og rav fra mig selv, og et teppe som ikke saa videre merkelig ut, men som likevel hadde den egenskap, at enhver som sov paa det om natten, var trygget mot al slags sygdom. Kalifen blev meget glad, viste mig den største venlighet og lot en stor gave sende til mit hjem. Nu hadde jeg sat mig fore at leve resten av mine dage i stilhet“.

Her endte Sindbad fortællingen om sin femte reise og lovet næste dag at fortælle om den sjette og sidste. Det gjorde han ogsaa, som vanlig efter maaltidet, og hans fortælling lød saaledes: „Nu vilde jeg, som før sagt, holde mig i ro, og naar reisehugen fôr i mig igjen, stred jeg imot, det bedste jeg kunde. Jeg var jo ikke ung længer og hadde ikke kræfter til at taale saa meget som før. Men det viste sig, at jeg i dette stykke ikke var herre over min egen skjæbne. En dag kom storveziren Giafar, kalifens øverste raadgiver, ind til mig og bød mig komme op paa slottet; kalifen vilde tale med mig. Da jeg var stedt for hans aasyn, tok de troendes herre saaledes til orde: „Kjære Sindbad, jeg vil bede dig om en tjeneste. Du har hat gaver med til mig fra kongen i Serendib. Jeg maa, som du vel kan skjønne, gjengjælde disse gaver og svare paa kongens venlige brev. Nu vil jeg sende dig som bud til Serendib, og jeg har alt latt et skib gjøre færdig til dig i Balsora.“ Ved denne tale av kalifen blev jeg meget ilde tilmode, og bad de troendes herre vise mig den naade at frita mig for et erende som jeg nu kjendte mig litet skikket til, og saa fortalte jeg ham om de mange ulykker jeg hadde fristet paa mine tidligere færd. Men ka-

lifen blev likevel ved sit; ingen kunde gjøre dette saa godt som jeg, mente han; mig kjendte kongen fra før, og jeg skulde faa et godt skib, paalidelig mand-skap og rikelig utredsel med reisepenger og alt andet som trængtes. Jeg maatte da til, saa liten lyst jeg hadde. Næste dag fik jeg brev og penger av kalifen, og i slotsgaarden stod en hel flok med kameler og tjenere, som skulde føre mig med mit reisegods og kalifens gaver ned til havnen ved Balsora. Det var med tungt hjerte jeg denne gang vendte Bagdad ryggen; for jeg var ræd for at jeg aldrig mer fik se min hjemby. Da ladningen var ført ombord, satte vi stævne mot Serendib. Reisen dit gik meget lettere end vi hadde ventet, og vi naadde frem uten uheld. Kongen blev meget glad ved at se mig igjen, og endda gladere blev han, da han læste kalifens brev og tok de rike gaver i øiesyn. Mit ophold i Serendib gjorde jeg denne gang saa kort som mulig; thi jeg brændte efter at komme hjem igjen. Ogsaa nu fik jeg et brev med til kalifen, og da jeg tok farvel med kongen, gav han mig en gild stasklædning og andre rike gaver. Samme kveld var jeg alt ombord, og vi satte seil til. Vinden var god, og reisen saa ut til at gaa godt; men just som jeg hadde det bedste haab om at komme hjem snart, var ulykken ute. En morgen ropte utkiks- manden: „En seiler i vest!“ Kapteinen fik kikkerten frem og lot til at bli rent forfærdet. Han varslet os om at vi maatte gjøre os færdige til at verge os; for dette var visst et sjørøverskib. Det viste sig ogsaa at han hadde ret. Det var rigtig en skarpseiler, og den saa ut til at gjøre jagt paa os. Da en time var gaat, fôr et blodrødt flag op i fortoppen paa den fremmede

skute, og den var nu saa nær, at vi hørte kapteinen skrike gjennem roperen at vi skulde stryke flag og overgi os. Men vor fører var en modig mand; han ropte tilbake at røveren fik komme og stryke det selv. Røverskibet la nu tæt ind til os; hele dækket yrde av væbnede mænd, med vilde skjegge-fjæs og blanke sabler; de sprang straks i store flokker over paa vort skib, og saa var striden i fuld gang. Vor kaptein slog om sig som en løve, og jeg holdt mig ved siden av ham og hjalp ham, det bedste jeg kunde. Men sjørøverne var tre ganger saa mange i tal som vi, vore kræfter tok av, og sved og blod randt av os. Da ropte vor kaptein hele vort mandskab sammen i en tæt flok, og med vore sidste kræfter satte vi ind paa røverne, som mistet mange folk under denne rasende paagang, og de holdt paa at vike. Men da var vor djerve kaptein saa uheldig at glide paa det blodige dæk; i faldet blev han tat til fange, og det lyktes røverne at føre ham over paa sit skib. Da mistet vi andre modet, kastet vaabnene fra os og lot os binde. Under vilde seiersskrik gjorde røverne sig nu til herrer over vort fartøi, kastet de døde overbord, skyllet dækket og drog avsted med begge skibene. Av de seks og femti mand paa vort fartøi var nu bare seksten i live.

Vi ventet nu at røverne skulde dræpe os; men det gjorde de ikke. De plyndret os for alt vort eie, drog til en afrikansk havn og solgte os der som træler. Jeg blev kjøpt av en handelsmand, som gav mig klær og sørget taalig godt for mig, og da jeg var kommet til kræfter, spurte han om jeg kunde noget haandverk. Jeg svarte da at jeg var vel vant

med at skyte med bue. Saa gav han mig bue og piler, steg sammen med mig op paa en elefant, og fulgte med mig ut til en skog som laa et stykke utenfor byen. Her stanset han paa en aapen grøn plads; paa dette sted, sa han, pleide de vilde elefanter ofte at komme sammen. „Du skal stige op i et av trærne her, passe paa naar de kommer, og prøve at skyte nogen av dem.“ Saa gav han mig niste, lot mig stige op i et høit træ, og drog selv hjem igjen paa sin tamme elefant. Jeg blev sittende i træet resten av dagen og hele natten, uten at nogen elefant lot sig se. Men ut paa morgensiden hørte jeg tunge drøn, og en hel flok av de svære dyr kom trampende. De stanset paa pladsen, i nærheten av mit træ. Det var visst hundrede stykker. Jeg spændte buen og skjød gang paa gang. Det var let nok at træffe dem; men de blev bare saaret. Endelig faldt en elefant til jorden; jeg hadde truffet den i øiet, saa pilen var naad ind i hjernen. Da de andre dyr saa kameraten falde, satte de avsted i vildt trav og blev borte i skogen. Jeg steg ned og skyndte mig til byen, for at fortælle min herre om mit mesterskud. Han blev meget glad, lot mig faa et herlig maaltid, og red saa paa sin tamme elefant sammen med mig ut til skogen. Der grov vi det dræpte dyr ned i jorden. Naar det siden var raadnet, vilde han bryte ut tænderne; for de er, som vel nok kjendt, en dyr handelsvare. Jeg skjød siden hver dag en elefant fra mit træ, og dette holdt jeg gaaende næsten to maaneder. Men det endte med at jeg fik en god stök. Som jeg var vant, sat jeg en morgen i træet og holdt mig færdig. Da saa jeg elefantene komme

trampende, denne gang i utallig mængde. De slog om sig med snablerne, ristet paa ørerne og burte fælt, som de var rigtig olme. Jeg skjønte det gjaldt mig, og at de vilde ta hevn, og jeg skalv, der jeg sat i træet, saa jeg knapt kunde holde mig fast. I denne angst mistet jeg buen; den faldt ned paa marken, og det var min lykke; for hadde jeg nu saaret noget dyr, hadde de gjort ende paa mig. Men da de skjønte jeg var vaabenløs, blev de spakere, stak hoderne sammen og holdt aabenbart raad om hvad de skulde gjøre med den leie fyren deroppe i træet. Da de hadde staat en stund og duppet med hoderne og knurret, gik den største av dem bort til mit træ, slængte snabelen om leggen paa det, og slet roten med et eneste ryk op av jorden. Træet faldt overende, og jeg blev liggende paa marken. Nu var det ute med mig, tænkte jeg. Men da hændte det noget merkelig. Elefanten som hadde revet træet overende, løftet mig med snabelen op paa sin ryg og travet saa avsted med mig. Hele flokken fulgte efter; det var en tramping, saa marken disset. Jeg visste ikke hvad jeg skulde tro om denne reisen; men da den hadde vart en stund, kom vi til en aapen plads inde i vildskogen, med høie gamle trær og tette busker omkring paa alle kanter. Fører-elefanten stanset, og de andre med. Saa løftet den mig ned paa marken, som her var opfyldt med ben og elefanttænder i hauger, pekte med snabelen paa elfenbensdungerne og holdt den derefter op i veiret, likesom for at true og advare mig. En liten stund efter satte hele flokken atter avsted og lot mig staa alene. Jeg skjønte nu at denne enslige rydning var elefanternes likfærds-

plads, og at de nu frivillig, for at slippe at bli dræpt, tilbød mig den rigdom som ellers kunde kostet deres liv. Her var i aarrækker hopet sammen tænder til et værd av flere millioner guldstykker. Jeg tænkte straks paa min herre og skyndte mig til byen for at fortælle ham om mit fund. Han blev saa glad at han straks gav mig friheten, og svor paa at jeg skulde faa halvdelen av den fundne rigdom. Denne mængde elfenben førte vi i de nærmeste dage hjem paa en lang række elefanter. Jeg solgte min part og fik seks millioner guldstykker for den. Saa rik hadde jeg aldrig været før. Jeg kjøpte nu et skib og førte flere tønder med guld ombord. Saa tok jeg farvel med kjøbmanden og satte op seil. Efter en langsom, men forresten lykkelig færd naadde jeg frem til Balsora, og leiet der kameler til at føre mit gods op til Bagdad. Da jeg hadde gjemt og trygget min rigdom, gik jeg til kalifen, gav ham brevet fra kongen i Serendib og fortalte ham om min reise. Han har altid siden været mig en naadig herre og en god ven. Nu gjør jeg ingen sjøfærder mer, men vil holde mig rolig her hjemme den tid jeg har igjen at leve.“

Saaledes endte Sindbad sin fortælling, og derefter spurte han sin sidemand, sjaueren Jussuf: „Sig mig nu, min ven, misunder du mig endnu min rigdom?“ Til svar kastet Jussuf sig ned for Sindbads føtter og kysset hans haand. „Nei, herre!“ ropte han, „du har i sandhet fortjent din lykke ved al den nød og møie du har fristet. Gid Alla maa øke dine dages tal og signe din alderdom!“ Dermed vilde arbeidsmanden takke for sig og gaa bort; men Sindbad bad ham blive. „Jeg vet nu,“ sa han, „at du har et godt og trofast hjerte. Jeg har læst sorg i dit aasyn, naar du hørte om al den fare og nød jeg har været i, og

set din glæde, hver gang jeg fortalte om min lykke. Siden du har tat saa inderlig del i min skjæbne, har jeg faat dig kjær, og for at vise dig at jeg ogsaa til gjengjæld har medynk med dig i dine sorger, saa tilbyder jeg dig nu at bo i mit hus med dine børn. De skal ha det her som de var mine egne, og du skal være min ven og bror.“ Jussuf kunde i førstningen ikke fatte denne lykke; men da han skjønte det var Sindbads fulde alvor at ta ham og hans børn til sig og sørge for dem, blev han saa glad at han graat av glæde og omfavnet sin velgjører med mange tak-somme ord. Samme dag flyttet Jussuf og hans børn til Sindbads hus, og der levde de siden alle sine dage. Sindbad kjendte sig i sit hjerte rikt lønnet for denne gode og menneskekjærlige gjerning. Jussuf var en bra mand, som skjønte paa sin uventede lykke og var sin velgjører til megen glæde, og Sindbad blev barn igjen med de smaa børn, og hans største moro var at sitte og fortælle dem om sine eventyrlige færd.

Her ender fortællingen om Sindbad Farmand.
